חב"ד
כל הלב לכל אחד

ב"ה, אלול ה'תשע"ד, ערב ראש השנה ה'תשע"ה, שנת השמיטה, "שבת לה'"

גוט יו"ט

המאמר המתפרסם בזה, המבאר את חגי תשרי לאור המאור שבתורה - תורת החסידות - כתב המו"ל למקורביו באוקראינה והינו אקטואלי ורלוונטי בכל מקום ומקום בימים גדולים אלו של הכנה לחודש תשרי העשיר וה"מרובה במועדות".

האהבה והחתונה הגדולה...

על פי תורת הקבלה ותורת הסוד, כל מה שמתרחש כאן בעולמנו זה, הינו "השתקפות" ו"השתלשלות" למה שמתחולל בעולמות העליונים...

על האהבה, והייחוד שבין בורא העולם לישראל עם קרובו, אשר מתרחשים בימים ענקיים אלו של חודש תשרי וימי ההכנה אליו...

על ימים נוראים ושמחים אלו של: ימי ההכנה לראש השנה, ראש השנה, יום כיפור, סוכות ושמח"ת, אשר עליהם נאמר (ישעיה נ"ב, ז'): "חשף ה' את זרוע קדשו", נשתדל בשורות הבאות לבוא בזה בנושא מעניין ומרתק, המיוסד כולו על תורת הסוד, הקבלה והחסידות.

אח יקר: אנא לקרוא באהבה...

חודש אלול - קשורי התנאים

חודש אלול (ובעיקר) חודש תשרי משולים לשמחת החתונה בין החתן והכלה. ללא אורה של תורת החסידות, נתפס חודש אלול כימי פחד מיום הדין הגדול. ע"פ החסידות, מלבד היותו אכן חודש של תשובה וחשבון הנפש, חודש אלול הינו חודש של "קשורי התנאים" בינינו לבין בורא העולם. הוא חודש של אהבה וקירוב (כמצוין גם בר"ת של החודש: שיר השירים ג', ו') - "**אני לדודי ודודי לי**". "דודי" זהו כינוי מיוחד ב"שיר השירים" לאהבה וכמיהה לאהוב. הדבר עולה בקנה אחד עם המשל הנפלא של רבינו הזקן בעל התניא, אודות "המלך בשדה" המקבל כל אחד באהבה, בקירוב ובסבר פנים יפות. המלך – מלכי המלכים – יורד אל "כלתו" האהובה ואף אל פשוטי העם ומביט בהם בפנים שוחקות, באהבה ובקירוב וממתין לקירובה של כלתו הנחשקת אליו.. (ראה באריכות בספרינו "נקודת מבט" – אוז'גורוד 2006, עמ' 128 ואילך).

חגי תשרי - החופה והחתונה

ראש השנה: חודש תשרי ברובו משול לחתונה עצמה. בר"ה מתכוננים אנו בחיל וברעדה לחופה עצמה. כאשר ברגעי ההוד של טרם החופה (ר"ה), כורתת הכלה ברית עם החתן ומכתירה אותו למלך עליה (היופי שבזוגיות ע"פ היהדות הוא שהאשה מכבדת את הבעל כמלך ואילו הבעל מחוייב לכבד את רעייתו כמלכה..) כמו"כ אנו – כלתו של בורא העולם – בר"ה טרם היכנסנו לחופה הקדושה ביום הקדוש, כורתים אנו ברית עם מלך העולם ומכתירים אותו עלינו שוב למלך וכך אנו מעוררים בו את הרצון למלוכה. דבר זה נעשה – ע"פ תורת החסידות והסוד – ע"י תקיעת השופר ותפילות ר"ה, כפי שהדבר מקבל ביטוי גם בתפילותינו ללא הרף בר"ה – "מלוך על העולם כולו בכבודך". כמו"כ בחתונה כפשוטה, חכמינו הרי קבעו ש"חתן דומה למלך".. השופר מסמל את געגועיו, כמיהתו וצעקתו של האדם – הכלה – להתחבר ולהתאחד עם הבורא – החתן, כאותה כלה אשר כלתה נפשה לחתנה האהוב ומכאן שמה – **"כלה"**.

יום החופה

יום הכיפורים: הוא היום שמתואר בקבלה כ"זמן האחדות", בו הכלה והחתן הקוסמיים כורתים ברית נצח. כל מי שהי' בחתונה יהודית דתית וחסידית בפרט, בודאי הבחין ברצינות והמתח העצום ששורים על החתן והכלה ביום חופתם. הדבר מגיע לשיאו בחופה עצמה בו לעתים שהנך מוצא אותם בוכים בכי של ממש. האדם שאינו מצוי בסוד הענין ישאל בפליאה: מדוע יבכו ביום המאושר ביותר בחייהם?

הסיבה לכך היא משום שאושר אמיתי יהודי מבוסס על חיבור למקור העליון, הישגים גשמיים יכולים לגרום הנאה רגעית חולפת, אך אושר אמיתי של קבע מגיע עם חיבור לרוח שמעל הגשם, שם מרגיש היהודי בן חורין אמיתי, משוחרר מכל שעבודי ודאגות החומר האופפים אותו, מחובר לעולם של אמת, למקום ושורש נשמתו לשם נכסף ולשם משתוקק ביודעין או אף בלא יודעין. אך הדרך אל החיבור לרוח כרוכה בניתוק מן החומר, עמוסה ברצונות וכיסופים לעלות אל יעד נעלם שאינו בהישג ידך, קושי ודמעות מלווים את הדרך לאושר, אך אין הם דמעות של צער, אדרבה הן דמעות געגועים, דמעות המחברות אל היעד, ("לית נהורא אלא מגו חשוכא") וכפי שכותב אדמו"ר הזקן בתניא ועוד, כי שמחה הבאה לאחר העצב היא מרוממת יותר, כ"יתרון האור מן החושך".

אשר לכן, דווקא יום החופה נחשב ליום כיפור הפרטי של החתן והכלה, ומוטלת עליהם החובה לשוב בתשובה שלימה ביום נשגב זה ולומר תפילת "על חטא שחטאנו לפניך", בדיוק כמו שכולנו עושים ביום הכיפורים. ע"פ התלמוד והמסורת היהודית הכלה והחתן צמים ביום חתונתם. דווקא מתוך תשובה וכיסופים אל הקב"ה יגיעו אל השמחה.

וכן גם ביום שבו אנו מתאחדים עם האלוקים גם אנו אסורים באיסור חמור מכל מאכל ומשקה. התלמוד מלמדנו כי בנישואין, כל חטאי החתן והכלה נסלחים ומקבלים מחילה שלימה. מכאן שמו של יום הקדוש: "יום כיפור" – יום הכפרה והמחילה.

זוהי גם אחת הסיבות לכך שהחתן והכלה לובשים בגדי לבן – ממש כמו ביום כיפור (עד כדי-כך שלפי מנהג חב"ד החתן אינו לובש בגד לבן – "קיטל" – ביום כיפור הראשון שלאחר נישואיו, זאת משום שהוא כבר לבש זאת ביום כיפורו הפרטי). בכך ניתן גם להסביר את המנהג שרבים מבקשים מהחתן והכלה שייתפללו עבורם מתחת לחופתם, היות ששערי שמים פתוחים לפניהם כמו ביום הכיפורים.

"חדר ייחוד" - תפילת נעילה

מיד לאחר סיום החופה צועדים החתן והכלה אל ה"חדר ייחוד", באשר עליהם להימצא יחדיו לבד בחדר סגור למשך מס' מסוים של רגעים. רק בכך מסתיים ע"פ ההלכה מעשה הנישואין. כך גם בחתונה הגדולה של עם ישראל עם בורא העולם כביכול – בסיומו וחותמו של יום הכיפורים המקודש. ניגשים אנו אז לתפילה הקדושה ביותר בשנה – "תפילת נעילה". מדוע כך נקראת שמה? ע"פ הפי' הפשוט זהו משום שאז ננעלים שערי שמים. ברם, תורת החסידות שופכת אור חדש ומסבירה שזהו משום שבתפילת נעילה "נועלים" את כל השערים שזר לא ייכנס, מכיון שאז "ננעלים" ומתאחדים רק בורא העולם וישראל עם קרובו, כמו שאומר הפסוק (משלי, ה', י"ז) : "יהיו לך לבדך ואין לזרים איתך"... כשם שבזמן הבית הקשר העצמי של העם עם האלוקים נעשה ע"י הכניסה של הכה"ג בלבד לקודש

הקדשים, כך גם עתה במהלך תפילת הנעילה – היא התפילה החמישית, הגבוהה והקדושה ביותר מתפילות יום הקדוש – **כל נשמה ונשמה מתאחדת עם האלוקים בקשר עצמותי** (בדרגה הכי עליונה שבנשמה הנקראת "יחידה שבנשמה").

יהודי יקר: בתפילת "נעילה" הנך "נעול" ב"חדר ייחוד" עם בורא העולם..

באנו בברית הנישואין, נסתיימה לה החופה וכולם מכריזים באושר: **מזל טוב! מזל טוב!**

המזל טוב שלאחר החופה היא היא ההכרזה הגדולה ובלהט בסיום החופה הכללית, היינו במוצאי יום הכיפורים – **גוט יו"ט! גוט יו"ט! {= חג שמח}.**

{זכה כותב השורות ומה מרומם נפש הי' לחזות ביום הקדוש ב"מראה כהן", נשיא דורנו הרבי מליובאוויטש, כאשר פניו הק' היו מאוימות ואדומות כרשפי אש בשעת תפילת נעילה – לעתים מלוות בבכי עצור, ואילו דקות ספורות אח"כ, לאחר תפילת ערבית, כאשר הכריז שלש פעמים: "גוט יו"ט", לפתע ראית על פניו הקדושות במעבר חד, שמחה עצומה (ולעתים חיוכים של ממש לקהל הק'). ממש כמו בהכרזת ה"מזל טוב", השמח והלבבי שלאחר סיום החופה רבת ההוד...}.

מיד לאחר החופה, מתכוננים כולם ליסב בסעודת המצוה – סעודת החתונה והריקודים וכו'. בדיוק כך נראים הדברים ב"חתונה הגדולה" אשר איננו מסתפקים בהכרזת "מזל טוב" האמור שלאחר החופה (דהיינו ה"גוט יו"ט" שלאחר תפילת נעילה), אלא מיד במוצאי יום הקדוש, עוסקים אנו בהכנות לחג הסוכות, וכפי שהדבר מודגש ביותר ע"פ ההלכה, שמיד במוצאי היום הקדוש יש להתעסק בבניית הסוכה (במעשה או לפחות בדיבור – כמנהג חב"ד – אודות בניית הסוכה)".

הפרחים שבחתונה

חג הסוכות: זהו זה, החופה הקדושה והמרגשת הסתיימה. הימים הנוראים מאחרינו. כעת מגיעה החתונה עצמה, מיד לאחר החופה אנו עוברים לחלק השמח של החתונה – **הסעודה, הריקודים וכמובן הפרחים**. חג הסוכות זהו כבר שמחת החתונה בעצמה. **הסעודה:** במשך ימי החג חייבים ע"פ ההלכה לשבת ולסעוד את סעודת החג ודווקא ב"בשר שמן ויין ישן" – זוהי סעודת החתונה. **הריקודים:** הינם כמובן (איך לא?) "שמחת בית השואבה", כאשר מיד לאחר שתיית "לחיים" בסעודה, הנוהג הוא לקום ולרקוד ביתר שאת וביתר עוז (וכפי שהרבי מליובאוויטש תיקן – בכל לילה ולילה מימי חג הסוכות וכבזמן המקדש).

האמנם, ראיתם פעם חתונה ללא פרחים?.. מה הם אם כן זר הפרחים וקישוטי הכלה? זהו כמובן מצות החג החשובה של נטילת ד' מינים מאוגדים. הלולב, האתרוג, ההדס ואפי' הערבה אלו הן הפרחים. **הד' מינים מקשטים לנו את החתונה, את חג הסוכות...**

{(לקהל תורני): ע"פ התלמוד (מס' סוכה דמ"א ע"ב) כל אדם צריך לברך על לולבו שלו ואינו יוצא י"ח המצוה בלולב של חברו (דבר המסביר את המקור למנהג שלפחות ביום הראשון של החג, כאשר אנו באים לזכות יהודי שאין לו ד' מינים במצוה החשובה, אין אנו **משאילים** לו את הד"מ אלא אנו **נותנים** לו זאת ב"**מתנה** על מנת להחזיר"). שמא זאת הסיבה – אף שבודאי אינה מופיע במקורות – שגם פרט זה הינו כמו בחתונה. שהרי אוי לו לאותו חתן **שישאיל** פרחים מחברו על מנת להעניקם לכלתו האהובה...

דומה שבאופן "קבלי" אולי ניתן להסביר זאת כך: ע"פ תורת הקבלה והסוד, ישנם סודות גדולים ב"נענועים" שאנו מנענעים את הלולב בשעת הברכה והתפילה. ע"פ הקבלה, על היהודי להביא את הלולב לחזה שלו ממש. הישר לתוך לבו.. אולי בכך ניתן להסביר גם את ההלכה האמורה שבשעת הברכה הארבעת המינים צריכים להיות דווקא "ולקחתם **לכם**" – דהיינו משלכם ובפנימיותכם – הכותב}.

האיחוד הפנימי

שמיני עצרת ושמחת תורה: מבואר בספרי הקבלה ששמיני עצרת הוא זמן העיבור (ואילו חג הפסח הוא זמן הלידה) דהיינו שבשמיני עצרת ושמחת תורה מתחולל האיחוד הפנימי שבין החתן – בורא העולם לכלה – העם. טקס החתונה הסתיים לו. האורחים וקרובי המשפחה כבר שבו לבתיהם. כעת, אין יותר צורך ב"קישוטי הכלה". לא עוד מחיצות המעלימים ומסתירים על הקשר. אדרבא ע"פ היהדות אסור הדבר (מס' נדרים דצ"א, ע"א ועוד). לפי שהקשר שבין הכלה לחתן מתגשם בקדושת האינטימיות ובקירוב הבשר שהם חווים לראשונה כבעל ואישה – "והיו לבשר אחד"...

לכן, כעת לאחר שבעת ימי חג הסוכות אנו מגיעים לשיא תקופת החגים, לשמיני עצרת ולשמחת תורה, המתוארים בקבלה כתקופה הכי אינטימית עם הא-ל. ע"פ הקבלה והחסידות בשמע"צ ושמח"ת מגיעים אנו לשיא השלימות של הפסוק האמור: "יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך". זהו שיא שלימות האיחוד של הכלה – עם ישראל עם החתן – בורא העולם. אין יותר צורך בקישוטים השונים שאנו – הכלה – מתקשטים לכבוד השכינה הקדושה כדי לעורר אהבתה. את ה"קישוטי כלה" דהיינו – השופר, הסוכה, הלולב, האתרוג, ההדס והערבה, אנו מסירים מעלינו, באשר אנו מתאחדים עם החתן האהוב - בורא העולם בייחוד גמור. אנו מתאחדים עימו בשמחה של מצוה ושירי חשק ואהבה – אהבת ה' יתברך – בפרט בעת ה"ההקפות" המסורתיות. במהלך יומיים אלו של שמחה פורצת גדר, מגיעה השמחה לשיאה. היהודי מתאחד בייחוד גמור עם התורה והעיקר – עם נותן התורה. ולכן, איננו מתעסקים בלימוד מעמיק של הפילוסופי' העצומה של התורה. איננו מתעסקים עם פרטים אלו או אחרים. עם סוגי' זו או זולתה. אלא אנו רוקדים עם התורה כפי שהיא סגורה – עם עצם התורה. **היהודי רוקד עם עצמותו ומהותו של נותן התורה.** או אז, כאשר הבורא וישראל עם קרובו מתמזגים והופכים לשלמות אחת, השמימיות "נזרעת" לה בלבו של כל אחד מאתנו.

{זוהי גם הסיבה המיסטית לכך שבשמיני עצרת אנו אומרים תפילות מיוחדות לגשם. מהו הגשם? באינטימיות שבין השמים לאדמה נספגות באדמה טיפות יוצרות מן השמים ומקבלות תזונה וטיפוח מאמא אדמה, שעם הזמן תלד את הצמחים – אלו הם ילדיה...}.

המשכת ההמשכות על כל השנה כולה

זהו זה רבותיי!

כבר לא מאחלים לנו "גוט יו"ט"! איש לא מעניק לנו ברכת "מזל טוב"! ה"ירח דבש" – חודש תשרי – מגיע לסיומו וההתרגשות מתחילה לחלוף... עכשיו מופנים הנישואין למטרת טיפוח הדדי תמידי ולגילוי אמון ונאמנות, דווקא בעודנו מפלסים דרכנו בנתיב החיים היומיומיים המפרך.

החודש היחיד שאין בו אף לא יום אחד של חג, הוא החודש שבא מיד אחרי תקופת החגים – חודש מר-חשוון. זהו הזמן שבו עלינו לבנות קשר אמיתי עם שותפנו לנישואין בחיי היומיום שלנו. זה הזמן לגלות את הקשר עם השכינה שימשיך וייתעצם על משך כל השנה כולה...

אז שבאמת שיהי' לכולנו ב"מזל טוב". שנזכה לחופה רצינית (בר"ה ויו"כ) וחתונה שמחה במיוחד (בסוכות ושמח"ת). והעיקר – שנה טובה ומתוקה בכל המצטרך, שנת גאולה אמיתית ושלימה ע"י משיח צדקנו, אמן.

אז להתראות כולנו בכל שלבי החופה והחתונה הגדולה...

אח יקר!

קורא יקר!

באם כל אחד מאיתנו יביא עימו לביהכנ"ס לימי ההוד הללו של ימים נוראים וחג הסוכות עוד יהודי אחד בלבד – הצלחנו!!!

שלכם בלבביות תמיד,

הרב מנחם מענדל טייכמן,
שליח לצעירים דוברי הרוסית באה"ק ת"ו.

להערות והארות:
rabbimmt@gmail.com

* הדברים מיוסדים ברובם על סדור עם דא"ח, שער יום הכיפורים. לקוטי תורה, לקוטי שיחות ח"ד ע' 1154. שם, עמ' 1167 ואילך. ספר פרי עץ חיים כ"ט, ג'. ספר "דרכי חיים ושלום" ע' שי"ב – ג'. ספר הנשואין כהלכתן **ועוד.**

לע"נ אמי מורתי מרת **חדוה פריידא** בת הר"ר בן ציון אשר ע"ה **טייכמן**

לזכות הרה"ת אליהו ורעייתו דבורה שיחיו פסטרנוק
לשנה טובה ומתוקה להם ולכל יו"ח שי'

Интимное уединение

Шмини Ацерет и Симхат Тора: В книгах Каббалы говориться, что в Шмини Ацерет и Симхат Тора происходит интимное уединение жениха – Творца и невесты – народа. Свадебная церемония завершилась. Гости и родственники вернулись домой. «Украшения» невесте больше не нужны. Нет более преград и одеяний, препятствующих объединению. Наоборот, согласно еврейскому Закону, их не должно быть[5]. Потому, что связь жениха с невестой воплощается в святую интимность и первую между ними близость мужа и жены – «и станут плотью единой»[6]…

Поэтому теперь, после праздника Суккот мы вступаем в пик эпохи праздников, Шмини Ацерет и Симхат Тора, которые считаются учением Каббалы временем самой интимной близости с Творцом. Согласно Каббале и Хасидусу в Шмини Ацерет и Симхат Тора достигается совершенство в том, что сказано: «Будут тебе одному, и нет у других доли с тобой». Нет более нужды в различных украшениях, которыми мы – невеста – украшаем себя в честь Б-жественного Присутствия, чтобы побудить Всевышнего любить нас. Шофар, Сукку, Лулав, Этрог, мирт и иву мы убираем, полностью объединяясь с женихом – Творцом Вселенной. Мы объединяемся с ним, радуясь Его Заповедям, с песнями любви к Нему, и в первую очередь во время Акофойс – традиционных танцев с Торой. В течение этих двух дней пробивной радости, мы возвышаемся, объединяемся с Торой и, главное, с Дарующим Тору. Поэтому сейчас мы не заняты углубленным изучением философии и мудрости Торы. Мы не заняты той или иной деталью, той или иной темой. Мы танцуем с Торой, закрытой в чехле, с *самóй Торой*. **Еврей танцует непосредственно с Тем, Кто даровал нам Тору.** И в этот момент, когда Б-г и его народ объединяются и сливаются в единое целое, небесное семя откладывается в сердце каждого из нас.

(В этом заключается и причина того, что в Шмини Ацерет мы впервые просим о дожде. Что такое дождь? В интимном единении Небес с Землей, последняя впитывает в себя капли дождя, способные взращивать ростки. Земля-мать заботится о них, и со временем родит ростки – своих детей...)

5. Трактат Недарим, 91:1 и др.
6. Брейшит, 2:24

Влияние на весь год

Всё. Уже умолкли возгласы «Хаг Самеах». Никто не желает нам «Мазаль Тов». «Медовый месяц» – месяц Тишрей – подходит к концу, и восторг начинает утихать. Теперь усилия жениха и невесты направлены на укрепление взаимной связи, на постоянный рост доверия и веры, именно посреди шумных волн текущей жизни.

Единственный месяц, в котором нет ни одного хоть сколько-нибудь праздничного дня, наступает сразу после месяца праздников. Это месяц Хешван. Сейчас самое время наладить с нашим партнером по жизни настоящую, повседневную связь. Самое время раскрыть нашу связь с Творцом, которая продолжится и усилится с течением года...

Так пусть у нас действительно будет Мазаль Тов. Мы удостоимся серьезной Хупы (в Рош Ѓашана и Йом Кипур) и особо веселой свадьбы (в Суккот и Симхат Тора). А главное – хорошего и сладкого года во всем необходимом, года настоящего и полного Избавления, Омейн!

До свидания на всех этапах Хупы и Великой свадьбы...

Дорогие братья!

Дорогие читатели!

Если каждый из нас приведет с собой в синагогу еще **одного** еврея на эти величественные и радостные дни – Рош Ѓашана, Йом Кипур, Суккот, Симхат Тора – считайте, что **мы победили!**

С сердечными пожеланиями,

Всегда Ваш,

Раввин Менахем-Мендл Тайхман

Источники:

Сидур Им ДаХ, шаар Йом ѓакипурим. Ликутей Сихойс, т.4, стр.1154 и 1167. При Эц Хаим, 29:3. Дархей Хаим Вешолойм, стр.312-313. Ѓанисуин Кеѓилхосон.

Издано в память моей матери

ХЕДВЫ ФРЕЙДЫ,

дочери р. **БЕН-ЦИЙОНА ОШЕРА**

ТАЙХМАН

Комната уединения – молитва Неила

Сразу после Хупы идут жених и невеста в «комнату уединения», так как они должны находиться наедине в закрытом помещении на протяжении нескольких минут. Лишь тогда женитьба считается, согласно Закону, полностью состоявшейся. Также и на большой «свадьбе» еврейского народа с Творцом – в завершение святого дня Йом Кипур. Тогда мы приступаем к самой святой молитве года – Неила נעילה, «запирание». Почему она так называется? На простом уровне объясняется, в этот момент запираются врата Небес. Однако учение Хасидус по-новому освещает этот вопрос: в этот момент «запираются» все ворота, чтобы посторонний не мог войти и вмешаться, когда евреи находятся наедине с Творцом. Об этом сказано (Мишлей, 5:17): «Будут тебе одному, и нет у других доли с тобой»... Так же, как во времена Иерусалимского Храма единение еврейского народа с Творцом осуществлялось посредством входа одного Первосвященника в Святая Святых, так и сейчас, в процессе молитвы Неила – пятой, наивысшей и наисвятейшей молитвы Святого Дня – **каждая душа объединяется с Всевышним на самом высоком и личном уровне**[3].

Дорогой еврей! Во время молитвы Неила ты находишься наедине с Творцом Вселенной!.. Мы вошли в брачный союз и провозглашаем: Мазаль Тов! Мазаль Тов! Вот причина, по которой на исходе Йом Кипура провозглашают: Хаг Самеах! С праздником!

(Невозможно не упомянуть «Первосвященника» нашего времени – Любавичского Ребе, святое лицо которого во время молитвы Неила было страшным и красным как огонь, а спустя лишь нескольких минут, после молитвы Маарив, когда он трижды провозглашал «Хаг Самеах!», его лицо светилось от большой радости (иногда даже с улыбкой), прямо как во время «Мазаль Тов» по окончании Хупы...)

3. Этот наиболее глубокий и высший уровень души называется Ехида יחידה.

Свадебный букет

Праздник Суккот: Всё, возвышенная и волнующая Хупа завершилась. Дни трепета позади. Теперь наступает черед свадебного торжества. Сразу после Хупы мы переходим к веселой части свадьбы – **трапезе, танцам и**, конечно же, **цветам.** Праздник Суккот – это уже само свадебное торжество. **Трапеза**: В течение дней праздника обязательно проводить праздничную трапезу именно «с мясом и вином» – это и есть свадебный пир. **Танцы** – это, разумеется, *Симхат Бейт Ашоэва*, когда сразу после Лехаима во время трапезы принято вставать и пускаться в пляс (Любавичский Ребе постановил, чтобы танцевали каждую ночь праздника, как при Иерусалимском Храме).

Вы когда-нибудь видели свадьбу без цветов? Что же у нас символизирует букет и украшения невесты? Это, разумеется, важная заповедь **4-х растений**. Лулав, Этрог, мирт и даже ива – это наши цветы. **Они украшают нам свадьбу, наш праздник Суккот**.[4]

4. (Согласно Закону (трактат Сукка, 41:2), каждый человек должен произносить благословение над своим собственным Лулавом, и не может исполнить свою обязанность, произнеся благословение над чужими растениями (*поэтому, давая другу свой Лулав для исполнения Заповеди в первый день праздника, мы подчеркиваем, что не одалживаем ему Лулав, а даем в подарок на условии, что позже он этот подарок вернет*). Хоть данная деталь и не приводится в источниках, но и в этом Суккот схож со свадьбой – ведь где такое видано, чтобы жених одалживал цветы, чтобы подарить их любимой невесте...
Похоже, это можно объяснить следующим образом: согласно Скрытому учению Торы, в движениях Лулава заложены большие тайны. Согласно Каббале, после каждого движения Лулав следует возвращать к груди. Прямо в сердце... Может быть, по этой же причине растения должны быть именно свои...)

Помолвка

Месяц Элул, и особенно – месяц Тишрей, подобны свадебному торжеству, союзу жениха и невесты. Без учения Хасидуса, дни месяца Элул – это дни страха перед наступающим Днем Суда – Рош Ѓашана. Согласно Хасидусу же, наряду с необходимостью оценить свои поступки и исправить совершенные ошибки, месяц Элул рассматривается как время нашей помолвки с Творцом. Это месяц сближения и любви, на что указывает расшифровка слова ЭЛУЛ אלול – אני לדודי ודודי לי, «Я – возлюбленному моему, а возлюбленный мой – мне». Здесь уместно упомянуть прекрасную аллегорию первого Любавичского Ребе о царе, выходящем в поле к своим подданным, где он принимает каждого приветливо, с улыбкой и любовью. Великий царь – Царь Царей – спускается к своей любимой «невесте» и к простому народу, с улыбкой смотрит на них, с любовью ждет, пока любимая невеста прибизится к нему...[1]

1. См. подробности в «Точка зрения», Ужгород 2006, стр.128 и далее.

Праздники месяца Тишрей – Хупа и свадьба

Рош Ѓашана: Большая часть месяца Тишрей подобна собственно свадьбе. В Рош Ѓашана мы с чувством трепета готовимся к Хупе. Существует особый обычай (особенно в сефардских общинах), по которому перед тем, как невеста войдет под Хупу, раздается звук шофаров и труб. Также и мы – невеста Творца – в Рош Ѓашана, перед тем, как войти под Хупу в святой день, трубим в Шофар. Шофар символизирует также стремление и непреодолимое желание человека – невесты – приблизиться и присоединиться к Творцу (*потому невеста и называется* Кала כלה – *от слова* Калта כלתה – горит желанием[2] *приблизиться к жениху*).

2. См. Теилим, 73:26.

День Хупы

Йом Кипур считается учением Каббалы временем объединения, когда макрокосмические жених и невеста заключают вечный союз. Всякий, кто бывал на еврейской религиозной, а особенно хасидской свадьбе, наверняка заметил тот серьезный настрой и даже напряжение, в котором жених и невеста находятся в день своей Хупы. Оно достигает апогея под самой Хупой, где они иногда даже плачут. Сторонний наблюдатель с удивлением спросит: почему они плачут в наиболее счастливый день своей жизни?

Причина заключается в том, что этот день – личный Йом Кипур жениха и невесты. В этот день они обязаны исправить свои ошибки и произнести молитву-исповедь «Аль Хет», которую все мы произносим в Йом Кипур. Согласно Талмуду и еврейской традиции, жених и невеста постятся в день своей свадьбы. В тот день, когда мы объединяемся со Всевышним, также запрещено принимать любую пищу. Талмуд говорит, что в день свадьбы жениху и невесте прощаются все их прегрешения.

Отсюда и название этого святого дня – Йом Кипур, День Прощения.

Сказанное является также одной из причин того, что жених и невеста одеваются в белое, прямо как в Йом Кипур (до такой степени, что согласно хабадскому обычаю жених не надевает белую одежду – *китл* – в первый Йом Кипур после женитьбы, т.к. он уже надевал ее в свой личный Йом Кипур).

Этим объясняется также распространенный обычай просить жениха и невесту молиться за других людей, стоя под хупой, так как Небеса открыты перед ними, как в Йом Кипур.

Элул 5774, дни подготовки к доброму и счастливому «субботнему» 5775 году – году Шмита.

Гут Йом тов

Эти строки автор написал в свое время украинским евреям, но в это время подготовки

к праздничному месяцу Тишрей они актуальны для любого еврея, где бы он ни находился.

любовь и Великая свадьба

С огласно Тайному учению Торы, Каббале, все происходящее в окружающем нас мире есть отражение того, что происходит в высших, духовных мирах...

О романтике, любви и единении Творца с избранным Им еврейским народом, происходящих в эти великие дни месяца Тишрей и дни подготовки к нему...

В нижеследующих строках мы осветим одну из наиболее занимательных и увлекательных сторон наступающих дней трепета и радости – Рош Ѓашана и дней подготовки к нему, Йом Кипур, Суккот и Симхат Тора – через призму мистики и тайн, Каббалы и Хасидуса.

Дорогие братья и сестры – читайте с любовью...